

har taget sin Eksamen eller paa anden Maade givet Bevis for en Udvikling, som staar i noget rimeligt Forhold til de store Ofre, der fra Hjemmets Side er bleven bragt. Men — jeg gentager det — vi hverken fordømmer eller forkaster Peter Andreas, kun hans Handlinger, hans Liv. Vi har tværtimod alle den inderligste Medlidenhed med ham; og trods alt opgiver vi ikke Haabet om, at det gode engang skal vinde Sejer hos ham. Hvor Vejen til Oprejsning for ham efter hans Familjes Anskuelse alene gaar, behøver jeg sikkert nu ikke nærmere at forklare. Og skulde det have nogen Betydning for Dem at vide det — og jeg forudsætter jo stadig, at De har henvendt Dem til mig for at faa et aabent, et utilsløret Svar — saa kan jeg paa Forhaand sige Dem, — hvad De antageligvis heller ikke nu vil forundres over eller misforstaa — at der fra hans Forældres Side ganske sikkert ikke vil kunne ventes nogen Billigelse af hans Forbindelse med Dem.“

Jakobe rejste sig. I en halvt bortvendt Stilling blev hun et Øjeblik staaende bagved Stolen og saae ned paa sin ene Fodspids, mod hvilken hun trykkede Duppen af sin Solskærm. Saa løftede hun med eet Hovedet og saae hen paa ham over sin Skulder. Hendes Ansigt var endnu præget af den voldsomste Ophidselse; dog spillede der i det Skjulte et lille Smil om hendes Mund, og det glimtede i de mørke Øjne af en nyskabt Lykke.

„Jeg kom herhen i det Haab at skulle kunne indlede en Forsoning,“ sagde hun. „Det var — jeg forstaar det nu — meget naivt af mig. Alligevel fortryder jeg ikke, at jeg har søgt Dem. Jeg har her faaet de Oplysninger, jeg savnede. Og — jeg